SVOBODA — СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI No. 164. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 30, 1994. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 30-го СЕРПНЯ 1994. Ч. 164. РІК CI

Л. КУЧМА ЗВІЛЬНИВ В. РАДЕЦЬКОГО

Київ. — Як повідомляє агентство Ройтер, 26-го серпня Президент України Леонід Кучма звільнив Віталія Радецького із посту міністра оборони, а на його місце призначив віцепрем'єра для справ військової індустрії Валерія Шмарова. Призначення В. Шмарова на тому пості, як і інших новопокликаних Президентом міністрів, мусить затвердити Верховна Рада у вересні.

В. Шмаров — це перший міністер оборони, який є цивільною людиною і цим прецедентом Президент зломив традицію, яка досі панувала. Новопризначений міністер оборони, як і Л. Кучма, добре обізнаний із виробництвом нуклеарної зброї і був директором підприємства такої зброї в Києві. Його вважають знавцем у цій ділянці, він брав участь у переговорах із представниками ЗСА у справі приділення Україні одного більйона долярів за передання нуклеарної зброї і припинення її виробу. Володимир Мухін, голова Комісії Оборони і Безпеки при Верховній Раді України запевняє, що покликання В. Шмарова на пост міністра оборони не означає якихось змін у внутрішній політиці України. Призначення міністром не військовика вказує на те, що Україна уподібнюється до европейських держав, де у міністерствах оборони найвищі пости також займають цивільні особи.

„РОСІЯ НЕ ДОЗВОЛИТЬ, ЩОБ УКРАЇНА УВІЙШЛА ДО НАТО"

Севастопіль (УНІАР). — Тут в суботу, 20-го серпня, голова Верховної Ради України Олександер Мороз на кораблі „Гетьман Сагайдачний" зустрівся з командуючим Військово-Морських Сил України віцеадміралом Володимиром Безкоровайним та офіцерами штабу.

По закінченні зустрічі голова Верховної Ради відповів на запитання журналістів, переважно щодо розподілу Чорноморської фльоти та відносин між Україною та Росією.

За словами О. Мороза, керівництво України оборонятиме державний суверенітет і забезпечить „непосягання Росії на територіяльну цілісність України". Однак зауважив, що під час переговорів з приводу розподілу фльоти йдеться про забезпечення мобільности й ефективного використання Чорноморської фльоти.

На запитання чи буде Україна ядерною державою, О. Мороз відповів: „Ми не здатні використовувати цю зброю і, звичайно, маємо її позбутися. Тому ми, безперечно, позбудемося ядерної зброї так швидко, як швидко цією справою займатимуться ті, хто вимагає ліквідації цієї зброї".

Щодо взаємин України з Росією голова українського парляменту зазначив, що „декларація про державний суверенітет не містить категоричної заборони на учать України в якихось союзах оборонного характеру. А суверенна держава може налагоджувати нормальні контакти з іншими країнами задля власної безпеки". Щодо входу України до НАТО, О. Мороз сказав: „Ні Росія ні Україна в НАТО ніколи не будуть. Поперше, Росія не дозволить, щоб Україна ввійшла до НАТО, без неї, а вхід Росії до цієї структури означатиме розпуск НАТО".

На конференції в Москві

Амбасадор Левко Лук'яненко і видатний діяч Тернопільщини Роман Громяк, делеґати на Конференцію Світової Ліґи за Свободу і Демократію, яка відбулася в Москві 2 — 5-го серпня ц.р. в товаристві С. Бруса Паттера, генерального секретаря ЗСА Ліґи за Свободу і Демократію, що її очолює віцегубернатор стейту Аркенсо Майк Гакабі. Крім інших американських делеґатів віцегубернатор також узяв участь у тій конференції. Взяли у ній участь представники понад 80 країн, в тому числі міністри закордонних справ, чолові представники адміністрації, члени парляментів на чолі зі спікером парляменту Австралії тощо. На фото вгорі (зліва): Б. Паттер, Л. Лук'яненко і Р. Громяк.

О. Баюл таки буде тренувати у Гартфорді

Київ. — Як інформує аґентство Ройтера Оксана Баюл вже у вересні переїде до Гартфорду в ЗСА, щоб там, як було спершу пляновано, тренувати їзду на ковзанах до европейських і світових змагань.

Про це повідомила її тренер Ґаліна Змієвська телефонічно із Дніпропетровського, де вона разом із Оксаною приготовляється до виїзду до ЗСА, що має наступити 10-го вересня.

Колишній Президент Л. Кравчук обіцяв затримати О. Баюл на постійно в Україні та дати їй відповідні можливості для тренування. Але пропозиції українських бизнесменів дати їй до того відповідні умовини не здійснилися і тепер все повернулося до первісного пляну.

Оксана, як заявила телефонічно Ґ. Змієвська, вивчає пильно англійську мову і, згідно з інформаціями голови Української Федерації Змагунів-Ковзанярів Людмили Михайловської, вже у листопаді і грудні буде брати участь разом із Віктором Петренком в міжнародних змаганнях.

ЗАКЛИК

УККА і УАКРади до Української Громади в ЗСА у Рік Родини

Об'єднані Нації проголосили 1994 рік Роком Родини. На цей заклик відгукнулася Україна, яка в особливий спосіб буде відзначати цей рік. Наша найвища громадська надбудова в діяспорі, Світовий Конгрес Українців (СКУ), також звернувся до української громади в діяспорі, щоб відзначити цей важливий Рік Родини.

Родина — це є найвища і, одночасно, найважніша складова клітина великої родини-нації. Родина є основою здорових народів і їх добробуту. Одначе, коли приглянутися до стану родини у світі, то цей стан направду є дуже незадовільний і нестабільний. У висліді численних розлучень, виховання дітей у відсутності батька чи мами не дає тих тих самих результатів, що їхня обопільна опіка. Діти, які виховуються в атмосфері розбитих родин, часто підпадають поганим впливам довкілля.

Ситуація родинного стану в Україні не є кращою. Відсоток розводів там є також високий. Приріст населення в Україні є менший, як смертність. Це є загрозою для нашого народу, який в останньому сторіччі зазнав великих втрат у населенні. Великий голод у 1992—33 роках забрав понад сім мільйонів людей, а в наслідок Другої світової війни Україна втратила вісім мільйонів населення, що становить 19 відсотків.

Таким невідрадним явищем турбувався наш національний провід та Українські Церкви. У різний спосіб вони старалися і стараються запобігти цьому явищу, переводячи постійну усвідомлюючу роботу. Заразом наші Церкви беруть активну участь у відзначенні Року Родини.

Екзекутива Українського Конгресового Комітету Америки і Української Американської Координаційної Ради закликають українську громаду в ЗСА активно включатися у відзначення Року Родини, під головним кличем „Збереження української родини". Доручаємо нашим відділам організувати такі відзначення на теренах своєї діяльности, притягнути до цього всі організації і зацікавлених осіб. Зокрема просимо співпрацювати з нашими Церквами.

За порадами і інформаціями просимо звертатися до канцелярій обох централь.

Аскольд Лозинський
президент УККА

Уляна Дячук
президент УАКР

Закликають зберегти Чорноморську фльоту

Севастопіль. — Тут 19-го серпня оприлюднено звернення голови Виконавчого комітету Союзу міст-героїв — Севастополя, Одеси, Києва, Волгограда, Санкт-Петербургу, Москви — адмірала Олександра Калініна до Державної думи Росії, Верховної Ради України і Верховної Ради Криму з закликом припинити розподіл Чорноморської фльоти.

Як сказано у зверненні, „не зважаючи на рішення Верховної Ради Криму, Севастопільської Міської Ради, Військової Ради Чорноморської фльоти і Севастополя як його головної бази, група генералів, адміралів і дипломатів Росії та України продовжує працю з розподілу фльоти". Виконавчий комітет Союзу міст-героїв вже неодноразово заявляв, що розподіл Чорноморської фльоти є історичною помилкою і небезпечним рішенням, яке приведе до кровопролиття на півдні України та Росії та до ліквідації фльоти.

На думку авторів звернення, розподіл фльоти послабить безпеку південних кордонів країн СНД в користь ЗСА і НАТО. Тому вони звертаються до парляментів України і Росії з вимогою безумовного збереження єдности фльоти, оскільки її створено фондами усіх республік СССР і вона захищала їхню безпеку. Автори звернення також вимагають збереження за Севастополем статусу постійної бази Чорноморської фльоти, а „всі кораблі і об'єкти, що їх незаконно і протиправно захопили націонал-сепаратистські сили України, повернути Чорноморській фльоті та укласти оборонний союз держав СНД".

Як уже інформовано, 16—17-го серпня віцепрем'єр-міністер України Євген Марчук провів у Москві переговори з російським амбасадором з особливих доручень Юрієм Дубініним з питань розподілу Чорноморської фльоти. Москва намагалася з'ясувати нинішнє становище України щодо цього питання, оскільки це була перша зустріч з питань Чорноморської фльоти після обрання в Україні нового Президента. В результаті зустрічі не підписано ніяких документів і не зроблено заяв для преси, однак помітно, що сторони відкинули пропаґандивні стереотипи і виявили готовість до компромісів. Принаймні так це звучало у відповіді Дубініна на запитання кореспондентів. Українська сторона не погодилася на односторонні поступки і запропонувала вирішувати спірні питання згідно з правними світовими стандартами, шляхом винайму на певний, означений у документах термін, а також домагалася зафіксування не тільки статусу російських моряків, але і їх кількости.

В Ню Джерзі відзначать роковини незалежности України

Пассейк, Н. Дж. — В стейті Ню Джерзі заходами Стейтової Ради УККА заплановано відзначити річницю української незалежности 10-го вересня о год. 6-ій вечора в Рамада готелі в Іст Гановері, Н.Дж.

До участи запрошені: губернатор Кристін Тодд-Вітман, сенатори і конґресмени стейту та члени асамблеї і майори міст. Будуть присутні: консул Віктор Крижанівський і представник Української Місії до Об'єднаних Націй Борис Гудима. Рівнож запрошено всіх представників церковного і суспільно-громадського життя стейту.

В програмі: доповідь президента УККА д-ра Аскольда Лозинського і виступ ансамблю „Веселий Львів" з України.

За інформаціями слід телефонувати до Мирона Бица на число: (201) 989-1551.

Білий Дім не матиме діялогу з Ф. Кастром

Вашінґтон. — Як повідомляє аґентство Ассошіейтед Пресс, Адміністрація президента Билла Клінтона відкинула ідею переговорів з кубинським керівництвом, однак цей крок Білого Дому підтримують далеко не всі законодавці. Наприклад, демократ Кристофер Додд, член сенатського комітету в міжнародних питаннях, сказав, що „все ж таки є сенс у переговорах з Кастром" і потрактував відмову Білого Дому від діялогу як „анахронізм". Республіканець Річард Луґар з цього ж комітету вважає, що Адміністрації все одно доведеться мати справу з Ф. Кастром і це не означатиме амнестії його режиму. Боб Дол, лідер републіканської меншости в сенаті, назвав політику президента Б. Клінтона щодо Куби „поразкою" і запропонував в ультимативній формі вимагати від Ф. Кастра негайної резиґнації.

Про небажання Б. Клінтона зустрічатися з Ф. Кастром чи його представниками повідомив у четвер, 25-го серпня, заступник державного секретаря Пітер Тарнофф. Він сказав, що Ф. Кастро вперто намагається перекласти відповідальність за кризу в його країні на Америку, а тим часом сам „іґнорує вимогу народу розпочати економічні реформи".

Пентаґон змушений переглядати бюджет

Вашінґтон. — Агентство Ассошіейтед Пресс, покликуючись на відповідальних працівників Пентаґону, повідомляє, що Департамент оборони не дістане грошей, потрібних для закупу модерної військової техніки, зокрема винищувачів типу Ф-22 і підводних човнів.

Заступник секретаря Департаменту оборони Джан Дойч у своїй доповідній записці висловлює припущення, що в період від 1996 до 2001 року Пентаґон не буде мати за що купувати нову техніку, якщо не знайде якихось внутрішніх резерв. Газети „Волл Стріт Джорнал" і „Вашінґтон Пост" подають, що обмеження у фінансуванні можуть початися від вересня цього року і будуть стосуватися закупів модерних літаків і гелікоптерів. Головною причиною цих дуже ймовірних фінансових обмежень стали витрати на операції допомоги руандійським і кубинським втікачам, а також на боротьбу з міжнародною контрабандою наркотиків.

Особливе занепокоєння висловлюють компанії, які працюють на замовлення Пентаґону. Наприклад, представник компанії Дженерал дайнемікс, де будуються підводні човни, сказав, що коли в Пентаґоні заморозять замовлення тільки на рік, то це не позначиться на праці верфів у Ґротоні, Конн., однак коли замовлення не відновляться протягом довшого часу, то можна сподіватись звільнення робітників. Заморожування замовлень ще болючіше заторкне верфи в Мейні і Міссісіпі, які вже раз пережили зменшення числа працюючих у зв'язку з обмеженням бюджету Пентаґону.

У Рочестері відзначать 100-ліття УНС

Рочестер, Н.Й. — Тут у неділю, 11-го вересня, відбудеться ювілейний бенкет з мистецькою програмою для відзначення 100-ліття Українського Народного Союзу. Його влаштовують Комітет для відзначення 100-ліття УНС та Окружний Комітет Відділів УНС в Рочестері.

Бенкет відбудеться тут у залі школи св. Йосафата при Стентон Лейн. Початок о год. 1:30 по полудні. Головний промовець — заступниця предсідника УНС Аня Дидик-Петренко. У всіх церквах відправляться Літургії за померлих членів УНС. Квитки вступу в ціні 10 дол. для дорослих, 5 дол. для дітей можна набути в кредитівці „Мозаїці" та у всіх секретарів відділів УНС. Участь слід зголосити до 6-го вересня

КОНФЕРЕНЦІЯ УЗХ

Лігайтон, Па. — Головна управа Українського Золотого Хреста повідомляє, що річна конференція УЗХ в році Української родини відбуватиметься від 3-го до 5-го вересня на оселі ім. О. Ольжича. Запрошуються до участи відділи, делеґатури УЗХ та усе членство. У справі резервації кімнат слід звертатися до адміністрації оселі: Ukrainian Homestad Beaver Run Drive, Lehighton Pa. 18235. Телефон (215) 377-4621.

ШКОЛА УКРАЇНОЗНАВСТВА В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Дирекція суботньої Школи Українознавства ОУА „Самопоміч" в Ню Йорку повідомляє, що навчання в новому шкільному році 1994-95 починається в суботу, 10-го вересня, о год. 9-ій ранку Службою Божою в церкві св. Юра. Того дня буде нормальне навчання до год. 12-ої дня. Вписи нових учнів від передшкілля до 12-ої кляси відбуватимуться в перші суботи вересня в канцелярії школи.

В АМЕРИЦІ

ІНДЕКС ДОВ — ДЖОНВС, тобто показник курсу акцій провідних американських компаній, у висліді активних торгів на біржі в середу, 24-го серпня, піднявся аж на 70.90 пункта. Спостерігачі, наставлені оптимістично, стверджують, що розпочалося нове біржове піднесення, тим часом песимісти пророкують, що фінансове пожвавлення не потриває довго.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ повідомив, що дипломат зі Савдійської Арабії Мохаммед аль-Гіляві дістав політичний азиль у З'єднаних Стейтах. Він залишив свою країну після того, як савдійські спецслужби погрожували йому розправою. В опозицію до свого уряду М. аль-Гіляві став, працюючи в місії Савдійської Арабії в ООН. Там він мав доступ до секретних документів, які, між іншим, свідчать, що Савдійська Арабія фінансово підтримувала міжнародний тероризм.

Вашінгтон готовий скасувати санкції проти Сербії

Вашінгтон. — Президент З'єднаних Стейтів Билл Клінтон заявив, що має намір домагатися послаблення, або й скасування санкцій проти Сербії, якщо Београд дозволить міжнародним спостерігачам контролювати сербсько-боснійський кордон. Це є необхідне для перевірки, чи справді Београд перестав помагати боснійським сербам.

Як відомо, президент Сербії Слободан Мілошевіч декілька тижнів тому пообіцяв припинити доставу для боснійських сербів зброї, харчів і медикаментів, після того, як вони відмовилися підписати мирний договір щодо поділу Боснії.

Покищо сербсько-боснійський кордон закритий, але щоб ситуація не змінилася й надалі, доцільна присутність міжнародних спостерігачів. Особливо якщо взяти до уваги, що президент С. Мілошевіч вже не один раз порушував свої обіцянки.

Дотепер Београд категорично виступав проти присутности в Сербії міжнародних спостерігачів, однак економічне становище Сербії таке скрутне, що белградська влада змушена буде піти на поступки.

Водночас Москва також дала до зрозуміння, що підтримає скасування санкцій проти Сербії. Якраз тепер у російській столиці відбуваються російсько-сербські торговельні переговори. Очевидно, що сторони підпишуть відповідний договір, але він набере чинности тільки після послаблення або скасування санкцій.

Померла С. Галичин

Джерзі Сіті, Н.Дж. — У понеділок 22го серпня ц.р., в Сан Хуан, Пуерто Ріко, знайдено тіло Стефанії Галичин, дружини довголітнього головного предсідника УНС Дмитра Галичина, що помер в наслідок трагічного випадку в квітні 1961 року на тому пості, на якому був від 1950 року.

С. Галичин народжена 22-го лютого 1913 року в селі Гнильче біля Підгайців, випускниця Гімназії Сестер Василіянок у Львові, приїхала до ЗСА в 1937 році. Ставши дружиною постійного активного в українській громаді Д. Галичина, включилася в громадське життя, а особливо вложила велику працю в допомогу третій хвилі еміґрації після Другої світової війни. С. Галичин була основницею організації „Золотого Хреста" і його довголітньою головою, а також секретарем і головою 475-го Відділу УНС „Культура". Вірно стояла поруч свого мужа до кінця його життя, а опісля стала співосновницею 19-го Відділу УНС ім. Дмитра Галичина разом із д-ром Романом Голіятом. Перед 15 роками вона продала свою хату, яку мала при 74-ій вулиці в Ню Йорку, і переїхала на постійно жити до Пуерто Ріко, де й померла зовсім самітня. З того приводу немає ніяких інформацій відносно похорону, хоча відомо, що для покійної є призначене місце поруч її мужа на кладовищі Калварія в Ню Йорку.

У Львові появився новий том „Записок НТШ"

Львів. — Недавно з датою 1993 року вийшов з друку великий (530 сторінок) том ч. 226 „Записок Наукового Товариства ім. Т. Шевченка" (праці Музикознавчої комісії). Надруковано його за ухвалою Видавничої ради НТШ у Львові при сприянні Львівської книжкової фабрики „Атлас". Редактори тому: музикознавці Олег Купчинський та Юрій Ясиновський.

На зміст книжки складаються: статті, матеріяли, критика і бібліографія. Авторами цього різнородного матеріялу є визначні музикознавці з України як теж із діяспори. Статті, численні фотопортрети та ілюстрації друковані на доброму папері і виконані на високому технічному рівні. Покажчик змісту подається українською і англійською мовами.

Том теж заслуговує високої оцінки щодо змісту книги та її форми; він написаний доброю мовою, і сприйматиметься як фахівцями так і любителями музики.

У СВІТІ

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ПАКІСТАНУ Беназір Бгутто має намір приїхати з офіційною візитою до Ясіра Арафата, керівника палестинської автономії. У зв'язку з цим заступник міністра закордонних справ Ізраїля Йосі Бейлін нагадав, що високому пакістанському гостеві доведеться переїздити кордон на ізраїльському контрольно-пропускному пункті і просити в ізраїльської влади дозволу на в'їзд в Єрихон. Згідно з ізраїльсько-палестинським договором, палестинська автономія не має права на самостійну зовнішню політику. Спостерігачі передбачають, що прем'єр Б. Бгутто не попросить візи в ізраїльтян, оскільки Пакістан до цього часу не визнає держави Ізраїль.

ВІД П'ЯТНИЦІ ДО НЕДІЛІ, 28-го серпня, у Вірменії панувала жалоба у зв'язку зі смертю Архиєпископа Вірменської Апостольської Церкви, Католікоса всіх вірмен 86-річного Вазгена І. У п'ятницю багатотисячна жалобна процесія перенесла труну з тілом духовного провідника в первопрестольний Ечміярдзін, 22 кілометри від Єревану, вірменської столиці, а в неділю відбувся похорон. Невдовзі Вірменська Церква зі своїми 44 єпископами збереться на вибори місцеблюстителя патріяршого престолу, а відтак — на вибори нового Католікоса всіх вірмен.

ВЖЕ ДРУГИЙ РАЗ ЗА ОСТАННІ два тижні російські військові кораблі обстрілюють японських риболовів у районі південних Курильських островів, які, як відомо, Японія вважає часткою своїх історичних територій. Під час першого інциденту один з японських риболовів дістав тяжке поранення. Цими днями японський уряд надіслав Москві ноту протесту, на яку російська сторона [illegible] захищає свою власну територію від „[illegible]" [illegible]

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434 0237 UNA (201) 451 2200

Бюро УНС у Вашінгтоні
(202) 347 UNAW (202) 347 8631 факс

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434 0237 (201) 434 0807 (201) 434 3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $55.00 на пів року $32.00 на 3 місяці $17.00
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертається тільки тоді коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.

За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Привіт Президента Україні

У „Свободі" з 26-го серпня подано в українському перекладі текст привіту президента Билла Клінтона українському народові з нагоди третіх роковин державної незалежности України. Найважливіше у тій події — сам її факт, бо це вперше в історії Америки і в історії України президент американської великодержави використовує якусь нагоду, щоб висловити народові українському свою прихильність.

Ціле звернення збережене у тоні найбільшої прихильности з наведенням низки конкретних справ, які близько цікавлять обидва народи — американський і український — та їх держави. Пригадується у тому привіті тридержавний договір (ЗСА, Росії і України), в якому Україна ще раз відмовилася від ядерної зброї в заміну за ствердження недоторкальности її державних кордонів відшкодування за знешкодження ядерних головок — висловлюється надію, що Україна підпише також міжнародний договір про непоширення ядерної зброї (Старт-2), пригадується рішення останньої конференції „великої сімки", на якій — при палкій рекомендації Б. Клінтона — признано Україні економічну допомогу у сумі 4-ох більйонів дол. з передумовою — реформи економіки України з очима на вільний ринок.

Важливим є ствердження позитивної ролі України в теперішній конфіґурації сил, що є також в інтересах Америки, та запевнення, що ЗСА сприятимуть дальшому політичному й економічному розвиткові української держави. Знайшлося у тому привіті також місце для реверансу у сторону української громади в Америці, як творчого чинника у всебічній розбудові цієї країни.

На рахунок тільки дипломатичної куртуазії треба записати похвали у тому привіті демократії в Україні, з особливим підкресленням, що та демократія проявилася у недавніх виборах Верховної Ради та Президента України. Насправді, як усім нам відомо, демократичні сили в Україні у виборах до Верховної Ради програли, вможлививши своїм партійницьким розбиттям та персональним амбіціонерством перемогу комуністів під різними назвами та переходом проводу Верховної Ради в руки комуністів. Президент Билл Клінтон — звеличник демократії, але в сучасній Україні настала ситуація, в якій рятувати демократію можна тільки методами, які не сподобаються Верховній Раді з її теперішнім комуністичним проводом.

Із привіту Клінтона виходить ясно, що у спільному інтересі України й Америки лежить реформа хворої економіки України, загиреної комуністичною системою державної контролі над всіма засобами продукції і її розподілу. В Україні створилася замотана ситуація — рятунок демократичної України в її економічній реформі, на яку ледве чи погодиться Верховна Рада з її комуністичною верхівкою. У привіті Клінтона згадується тільки один раз нового Президента України Леоніда Кучму, у пригадці недавніх відвідин Києва віцепрезидента Ала Ґора.

Однаково народ в Україні, як і українська спільнота, вичікують розгри Леоніда Кучми, за фахом інженера і за вдачею прагматика, з теперішньою Верховною Радою, яка неприховано неприхильна до приватизації, особливо неприхильна скасуванню колективної сільськогосподарської системи, що народилася у 30-их роках, коли загинули мільйони осіб від голодової облоги.

Президентові Америки, який вітає український народ, не личить робити будь-які завваги про будь-якого сусіда України. Найкращим доказом прихильности ЗСА до України буде зрозуміла для Москви мова Білого Дому, що будь-які акції проти України вдарять також по інтересах Америки.

За саме звернення президента Билла Клінтона до народу українського треба скласти йому щире спасибі.

Микола Бараболяк

БОРОТЬБА КУЛЬТУР І ЦИВІЛІЗАЦІЙ

С. Гантінгтон, керівник Інституту міжнародних студій при Гарвардському університеті, займається вивченням питання майбутніх війн. Він висунув минулого року тезу, що епоха кривавих зударів між державами минула. Нема тільки змін у людській вдачі. С. Гантінгтон твердить, що у майбутньому настануть зудари цивілізацій. Поняття „цивілізації" він розуміє широко. Це зудари різних культур, рас, релігійних та інших вірувань у ширшому та вужчому маштабі, навіть племінних спільнот.

Насправді, коли брати до уваги нинішню міжнародну ситуацію, то виходить, що зудари між такими колишніми державами-ворогами як Росія — Німеччина, Росія — Японія, Японія — Китай, Росія — ЗСА сьогодні не до подумання. Між колись заклятими ворогами Францією і Німеччиною тепер настало майже любовне залицяння. Держави прийшли до висновку, що краще торгувати і збагачуватися, ніж знищувати себе взаємно. Це підтримувало б тезу проф. Гантінгтона про історичність кривавих зударів між державами, як основна причина кровопролиття і людської мізерії у світі. Гантінгтон запевнює, що місце концепту „народного вітального інтересу" як виправдання воєн, займають переважно расові, релігійно-племінні та інші цивілізаційні вартості, захистом і обороною яких виправдується нині криваві зудари у світі. Не підтверджує цю тезу сучасна дійсність.

Боснія — клясичний приклад кровопролиття не за якісь „державні інтереси", а культурно-релігійні, трикутник вірувань — католицизм, православіє та іслям. А зудар цей жорстокіший, ніж будь-який інший, де йде боротьба за „державні інтереси" чи навіть національні. А коли навіть серби врешті приймуть якийсь проєкт замирення, то віровизнанево-культурний процес між цими трьома нащадками колись одного сербо- хорватського кореня (мова у них досі одна, хоч серби користуються кирилицею, а хорвати — латинкою) таки залишиться.

А про що свідчить різанина у Руанді? Якісь нам невідомі і незрозумілі племінні різниці, а яке нещастя! Спочатку в ім'я не знати чого ті, що при владі, кинулися винищувати інших, беззахисних. А ті, зібравши сили, побили тих сильніших. Ті, що започаткували кровопролиття, знають племінні закони — помсти, відплати. І мільйони тих колишніх „горою" свідомі, що їх чекає, стали тікати до Заїру, рятуючи душі. (Не було так колись у часи племінної організації?)

Колоніяльні держави залишили цим племенам зразки демократії, на глум, коли вони ще в епосі племінній.

Не інакша ситуація і в Сомалії. Там люд Божий теж на рівні племінного розвитку, якому накидається передчасно демократичні зразки громадського і політичного буття. Тут теж ще йде змагання за племінні вартості.

Коли нині йде „війна", то не між державними устроями, а всередині держав на тлі конфліктних культурних вартостей, що не менш небезпечно і загрозливо, ніж міждержавні зудари. Ось хоч би у наших ЗСА: у казан кидається людей різних культур, віровизнань, рас і мов для витоплення спільноти, мабуть, і нації-держави.

Останніми часами зарисувалися тут чотири окремі культурні групи, які не готові „перетоплюватися" в американському казані. Це африканська, азійтська, південноамериканська і, очевидно, европейська. Найбільш аґресивною із них є африканська. Виринувши переможно з боротьби за „громадські права", вона починає пред'являти претенсії, які виходять далеко поза постулят „рівности". Це почало позначатися маркантно після афери з Кінґом, коли тактика вуличних атак, підпалів, грабувань і подібне виявилася успішною для досягнення мети. „Мементо на Лос Анджелес" — рознеслося по

(Закінчення на стор 3)

Микола Світуха

ЖУРНАЛ „STUDIA DIPLOMATICA" ПРО УКРАЇНУ

Факт появи франкомовного журналу „Studia Diplomatica", органу бельгійського Королівського інституту міжнародних відносин, із зрозумілих причин дотепер ніколи не притягав уваги української преси, хоч журнал має вже історію п'ятьох десятиліть. Унікальною причиною присвятити йому тепер нашу увагу стала публікація потрійного числа за 1993 рік (ч. 3-4-5), цілком присвяченого добре удокументованій історичній студії проф. Романа Якемчука „L'independance de L'Ukraine" („Незалежність України"). Подібної джерельної студії у французькій мові, яка охоплювала б понад сім століть змагань за незалежність України від упадку княжої держави до половини 1993 року, дотепер не було. Рішення редакції присвятити поширене своїм обсягом число журналу виключно темі України говорить багато про їх розуміння важливости появи на міжнародному форумі самостійної української держави.

Головний приціл у своїй вартісній праці автор поклав на новітню історію України. Після вступного розділу, в якому він подав короткий огляд боротьби за державність України до XX століття, в чергових трьох розділах студії увагу присвячується новітній добі, а саме визвольним змаганням України в роки Першої світової війни, оцінці подій у підсовєтській Україні між двома війнами і ролі України в політиці німецького Райху у воєнному періоді. П'ятий розділ, багатий на джерельні матеріяли, присвячений політичним наслідкам Другої світової війни, включно із з'єднанням всіх українських земель в Українській ССР, появі цього „сурогата" держави в складі Організації Об'єднаних Націй і в ряді інших міжнародних установ.

Хоч на Заході цілком слушно оцінювано членство в ООН Української, як і Білоруської ССР як політичний фарс, який з погляду національних прав загалу населення обох республік не мав ніякого практичного значення, все таки цей новий статус дав Україні можливість укладати двосторонні і багатосторонні міжнародні договори (головно з державами т. зв. соціялістичного бльоку і „невтральними"), брати участь в міжнародних конференціях і нарадах, приймати в Києві державні делеґації (тоді як це було на користь Кремля). Крім багатьох обмежень, подиктованих московськими політичними інтересами, а то й особистими пріоритетами різних генеральних секретарів всесоюзної Компартії протягом 45 років, цей статус відкрив Україні хоч скромні можливості поступово інтеґруватися у світове співтовариство.

В окремих підрозділах праці проф. Якемчука обговорюється процес експлуатації України під жорстокою рукою Сталіна, мотиви і значення акту приєднання Криму до України в часи Хрущова і наслідки політики Брежнєва (і його наступників), при чому в цьому періоді приціл уваги зроблено на боротьбу за особисті і колективні людські права. Детальну увагу автор присвятив політичним змінам за часів Горбачова, зокрема від виборів у березні 1990 року до проголошення суверенітету України, безуспішних намагань знайти формулу для „відновлення" всесоюзного договору аж до проголошення самостійности Української Держави в серпні 1991 року. Від історичного грудневого референдуму в Україні через тристоронні угоди в Мінську і Альма-Аті про розпад СССР і створення СНД автор подав хронологічний розвиток усіх важливих подій, підтверджуючи його текстами або цитатами з оригінальних документів.

На окрему увагу заслуговують аналізи всіх головних дипломатичних проблем, які стояли перед молодою Українською державою, коли треба було робити стратегічно важливий вибір, враховуючи правдоподібну реакцію як найближчих сусідів (зокрема Росії), так і провідних держав Заходу. Це відомі проблеми ядерної зброї і концепції державної безпеки, створення ефективних збройних сил, протиставлення з Росією на тлі поділу Чорноморської фльоти і статусу Криму, проблеми поділу колишнього союзного майна по всій його території і за кордоном, економічні наслідки високого рівня залежности від постачання з Росії нафти і природного газу та багатьох інших.

В останніх розділах автор подав огляд двосторонніх договорів, підписаних Україною від грудня 1991 до половини 1993 року, а також коментар про участь України в міжнародних організаціях і багатосторонніх конференціях, включно з оцінкою ролі українських військових відділів у складі миротворчих сил ООН в колишній Югославії. Праця закінчується прогнозою автора про перспективи політичного і економічного статусу України на найближче майбутнє.

Унікальним і справді вартісним задумом автора було включення в його праці повних текстів не менше 43 важливих документів, починаючи від Четвертого Універсалу Центральної Ради з січня 1918 року, почерез декларацію самостійности України в серпні 1991 року, комунікатів про рішення президентів на зустрічах в Мінську, Альма-Аті тощо, аж до спільного меморандуму міністрів закордонних справ України, Румунії і Болгарії з лютого 1993 року про ембарго торговельного обміну з колишньою Югославією на Дунаї в згоді з рішенням Ради безпеки ООН.

В цілості, публікацією своєї праці проф. Якемчук зробив важливий вклад у чужомовну літературу про новітню добу державности України. Відповідної праці англійською мовою ще, на жаль, не було, хоч у ЗСА і Канаді існують для цього кращі можливості, ніж у Бельгії.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Оксана Соколик

З танцем і усміхом з Австралії

Короваєм на вишиваному рушнику та китицею колосків вітали публіку зі сцени Українського Культурного Центру в Торонто 19-го серпня молоді танцюристки і танцюристи групи „Верхована". „Верховина"? Звідки?.. Аж з Мельбурну, Австралія.

Невелика група, коло 20 осіб (а їх всіх в Австралії є коло 150), усміхнених, повних ентузіязму молодих людей з країни кенґуру привезли нам букет народних танців. Переїхалися Україною: козачок, чумак, елегантний плескач. Закарпаття, Буковина, Полісся, Бойківщина... А на кінець темпераментний гопак. Око любувалося легкістю танків, новою для нас хореографією, новим репертуаром, здисциплінованістю виконавців, гарними, багато разів змінюваними костюмами.

Поміж танцями було супровідне двомовне слово під тиху музику про характер танку, костюми. Слово приготовила і виголосила Тамара Моравська. Так як і музику до танцю, з тасьми.

Містичний настрій створив початок, де дівчата з вінками та свічечками з різних кінців темної залі сходилися на сцені та кругом дерева вивели ритуальні купальські танці до співу купальських пісень у виконанні однієї з танцюристок: Христя Моравська приємним мецоосопраном щиро, безпретенсійно супроводжувала ніжні рухи дівчат.

Чумаки після тяжкого дня знайшли енерґію до танців... Але мені завжди перешкоджає на сцені пляшка з горілкою, хоч вона і додавала гумористичного настрою...

Дві веселі гуцулочки з двома партнерами своєю енерґією заповнили всю сцену... На сцені було від двох осіб до повного ансамблю, що внесло разом зі зміною гарних стильових костюмів різноманітність до програми.

Приємно було побачити добрий „діяспорний" ансамбль. Ми, на жаль, занедбали наші місцеві хорові та танцювальні ансамблі. Бо постійно і часто у нас виступають групи з України. Тож свіжість, „іншість" і усмішка ансамблю з Австралії були милою несподіванкою.

У програмках, де надруковані привіти, читаємо, що Джеф Кенет, прем'єр Вікторії, Австралія ґратулює сумівському ансамблеві „Веселка" за те, що їх вибрали виступати на фестивалі „Фолкльорама" у Вінніпеґу, Канада.

Прем'єр-міністер Австралії Кітінг також ґратулює „Верховині", що їх вибрали репрезентувати Австралію на канадійський фестиваль „Фолкльорама" у Вінніпеґу. Кітінґ каже, що австралійський уряд є гордий за осяги „Верховини", яка виступала на фестивалі „Фолкльорама", і бажає ансамблеві багато успіхів.

Ансабль „Верховина" виступав на фестивалі у Вінніпеґу 7—9-го серпня. Тож і українська громада Торонто радіє успіхами ансамблю Спілки Української Молоді з Мельбурну і бажає їм росту і дальших успіхів.

Провідником ансамблю є Петро Дума, хореографом Соня Ван-де-Камп. Костюми — Наталі Моравської.

Мені особисто було дуже приємно почути від Н. Моравської слова: „Ви звернули увагу на костюми в закарпатському танку? Ми їх взяли з вашої книжки!" (Книжку „Український народний одяг" видала Комісія народного мистецтва Світової Федерації Українських Жіночих Організацій в 1992 р.) От один з успіхів довголітньої праці над нашою книжкою: стильовий одяг танцюристів з Австралії! Щасти вам Боже, молоді ентузіясти!

В перервах між деякими танцями грала „Заграва" — добре зіграний торонтонський музичний ансамбль (4 музиканти), з енерґійним танцювальним ритмом, хоч деколи трохи заголосно та з перевагою ударних інструментів.

Вечір був дуже милою розвагою серед літа та притягнув велику кількість глядачів, хоч був вакаційний час.

В ЧЕТВЕР, 25-го СЕРПНЯ, в Москві відбувся Всеросійський злет селян, організований Аграрною партією Росії на знак протесту проти тяжкого становища в сільському господарстві країни. Злет селян перетворився у демонстрацію неокомуністів і шовіністів, які об'єдналися під прапорами Російської імперії. Виступаючи на вічу після злету, лідер російських комуністів Ґеннадій Зюґанов закликав селян і робітників підприємств військово-промислового комплексу не сплачувати податків державі і в такий спосіб змусити теперішній уряд зрезиґнувати.

УРЯД ШВАЙЦАРІЇ ВІДМОВИВ голові Ліберально-демократичної партії Росії Владімірові Жириновському у в'їзній візі в країну. Швайцарський віцеканцлер Ашілль Казанова сказав у розмові з журналістами, що відмова обґрунтована „національними інтересами країни, оскільки В. Жириновський є носієм антидемократичних та екстремістських ідей".

Юрій Любінецький

МИНУЛИМИ СТЕЖКАМИ...

...Дзвінок. Перерва. І ми всі „хлопаки" вискочили з клясних приміщень на широке подвір'я, щоби позбутися якогось невиясненого першого враження в нас „новоспечених" гімназистів серед нових обставин, серед нових товаришів, серед всього нового для нас. Ми ж ще недавно були в народній школі, думаючи тоді, як це буде в гімназії, коли одягнемо синій мундир з довгими штанами або з „пумпками" з числом на рукаві та з округлою шапкою з синім обрамованням. Тепер воно стало дійсністю!

Ніколи не забуду, який я був направду щасливий після успішного вступного іспиту до першої гімназійної (нового типу) філії Академічної Гімназії при вул. Пекарській у Львові (1935 року). При цьому мушу додати, що ту небуденну подію „закропив" пляшкою содової води в недалекому кіоску з моїм батьком. А дальше? Дальше попливли гімназійні дні, місяці, роки молодечих стремлінь та надій, на які великий вплив мали, крім родинного дому, наші виховники-вчителі.

Перед мною просуваються за всі ті роки незабутні лиця моїх професорів і товаришів: одні вже майже незнані, інші ще живі до сьогодні, а ще інші, які відійшли на Вічну ватру...

От бачу лице все усміхненого о. директора Залеського, який пильнував нашу обов'язкову присутність на щонедільній екзорті в Преображенській церкві, також пригадую собі нашого катехита о. П. Хомина, який не тільки навчав нас догматику та історію Церкви, але дозволяв нам час-до-часу на годині релігії переглядати єдиний український спортовий тижневик „Змаг" та захоплюватися подвигами львівської „України" чи перемиського „Сяну".

Чи можна забути після понад 50 років від часу моїх гімназійних років тих „бельферів", які давали нам знання не тільки з різних ділянок науки, але також і впорскували національну свідомість, учили справжнього життя, а найважніше, кристалізували наші молодечі характери. Ту всю науку пізніше у воєнні роки й дальше, навіть до сьогодні, в різних обставинах я собі пригадав та використав.

Дальше пригадую таких професорів (між 1935—39 роками), які були тоді моїми вчителями-виховниками: проф. В. Радзикевич (літературознавець), спокійний і все зрівноважений та вимагаючий; проф. О. Панейко (мовознавець), все жартівливий і усміхнений з дивною навичкою щипати руки учнів з висловом „Ти куцько лабата..." і багато з нас мали цілі руки в синяках; проф. Я. Біленький (література і граматика), дуже вимагаючий, все носив велику нотатку в бічній кишені свого вбрання, яка витискала йому вперед блюзку, наче б у коня (в тій нотатці були всі наші оцінки)..., і ми називали його „оґер"; проф. П. Мечник, який учив нас латину, також дуже вимагаючий, в нього оцінка „добре" була найкращою оцінкою; проф. З. Зелений (математик), дуже вирозумілий виховник молоді, знав домашні обставини кожного учня і справедливий в оцінюванні учнів; проф. Є. Храпливий (фізик), на мою думку, забагато вимагаючий, уважаючи предмет фізики одним з найважніших (пізніше в Америці був професором фізики в університеті в Ст. Луїс); проф. В. Козак (географ), дуже добра людина, але в дечому дивак, а ми його називали „шпрот", бо його лице мало риб'ячий кольор; проф. І. Олексишин (також географ), але він провадив гімназійну робітню і ми вчилися обробляти з дерева чи з дикти різні речі; проф. Заблоцький (германіст), який, крім навчання німецької мови й літератури, також наглядав над поведінкою учнів філії на „корзі" — на Академічній вулиці у Львові і був „терором" під час наших прогулянок з дівчатами у вечірніх годинах; врешті незабутній проф. Гайдучок, який витягував з нас останні сили в гімнастичній залі гімназії, або давав цікаві лекції під час численних теренових прогулянок по околицях Львова як у літі, так і в зимі, а при цьому ніколи не носив ніякого накриття голови.

Треба ще згадати наших професорів-поляків, а саме: проф. Гаргаля (польоніст), дуже добродушний і вирозумілий, вчив нас польську мову й літературу (був дуже грубий); проф. Тировіч (польська історія), любив дисципліну і порядок; проф. Хшонщ (польська історія і географія), колишній українець Хрущ, перейшов на польське, польський поручник резерви, великий шовініст.

Прийшла перша большевицька окупація Галичини і наша філія стала совєтською 10-річною школою. Одначе все ж таки колишній національний дух філії багато не змінився, хоча прийшли деякі нові вчительські сили, як і учні зі східньої України навіть неукраїнського походження. Між ними були й дуже свідомі люди, але і тверді комуністи, завданням яких було слідкувати за нами та... доносити до відповідної влади. Був час, головно перед вибухом війни з німцями, що почали забирати деяких з нас, прямо зі шкільної лавки і слід за ними гинув! Тому багато разів, коли я вранці йшов до школи, ніколи не був певний, чи вернуся назад додому... (я тоді був учнем 10-ої кляси).

У ті роки страхіття (1939—41) мене вчили, між іншими, такі вчителі: проф. Юхнович (німецька мова і література), старої дати вчитель, повний любови та вирозуміння до нас усіх; проф. Войцеховський (математика), малий ростом, але великий духом; проф. Чорнодольський (географія), жив у вічному страху перед большевицькими репресіями, що мало неґативний вплив на нас учнів; Анна Адамівна (література і мова), прізвище якої не пригадую, але знаю, що після приходу німців до Львова, вона працювала в львівському радіо; професор-білорус, якого прізвища також не пам'ятаю, вчив нас російську літературу і мову та відносився до нас, як до своїх рідних дітей; проф. Гальперн (фізика), дуже льояльний до влади (пізніше німці замучили його в кацеті) і інші, яких вже не пам'ятаю.

(Закінчення на стор. 3)

Датки на добру мету

В серпні ц.р. у „Свободі" був опублікований матеріял під назвою „Вийде в світ 'Історія села Крушельницької' ". Йдеться в ньому про те, що ентузіясти-патріоти села Крушельниця Львівської области просять матеріяльної допомоги на спорудження пам'ятника героям УПА та на видання історії села Крушельниця, уже написаної. Потрібні фонди взялася зібрати для земляків Видавнича Фундація „Українська Книжка".

З радістю повідомляємо, що надійшли перші чека на цю ціль. Перший чек, на 25 дол., був від Василя Марущака, цей даток піде на видання книжки „Історія села Крушельниця". Другий чек на 100 дол., надійшов від Ольги Бульби, з Маямі, Фла. Від неї отримано такого листа: „У восьму річницю смерти мого мужа св. п. Івана Бульби, жертвую сто долярів на будову пам'ятника героям УПА.

Фундація „Українська Книжка" висловлює сердечну подяку В. Марущакові та О. Бульбі за підтримку доброї справи наших земляків в Україні. Сподіваємось, що й інші українці в діяспорі, зокрема колишні вояки УПА та їхні родини, пожертвують на спорудження пам'ятника героям УПА, бо це пам'ять про кожного з тих, хто боровся за незалежну Україну і віддав за неї своє життя.

Ще раз звертаємось до всіх кредитівок і організацій, усіх українських громадян в Америці із закликом і проханням підтримати ініціятиву фундації — дати життя книжці „Історія села Круельниця". Вона потрібна для майбутніх поколінь.

Датки можна пересилати на адресу: Self-Reliance (NY), Federal Credit Union, Acc. No. 19296-00 Ukrainian Book, 108 Second Ave., New York, NY. 10003.

Любов Дмитришин-Часто
президент Видавничої Фундації „Українська Книжка"

ПОДЯКА

3-го липня 1992 року в Боснії і Герцеґовині у складі миротворчих сил Об'єднаних Націй несе почесну, але в той же час і нелегку службу Український батальйон, здобуваючи авторитет і славу українській державі.

Хоробрість, мужність і бойову відвагу українських вояків, а також їх об'єктивність щодо конфлікту, неодноразово відзначали генеральний секретар ООН, а також командування „голубих шоломів".

На жаль, у цій війні, як у будь-якій іншій, не обходиться без жертв. З часу введення Українського батальйону в Сараєво восьмеро вояків загинуло і понад 30 було поранено.

На вівтар Об'єднаних Націй і української держави своє життя поклали підполковник Віктор Сливний, старший лейтенант Сергій Топіха, старший прапорщик Віктор Солохін, прапорщик Олександер Кочубей, а також рядові Олександер Марченко, Олександер Власенко, Роман Жур і Едуард Яковлєв.

Щоб хоч чимось підтримати родини полеглих українських вояків і допомогти пораненим, спільною волею української громади в Ню Йорку і постійного представництва України при ООН було створено Фонд Українського Батальйону.

З цього фонду була надана допомога родинам С. Топіхи (500 дол.), В. Солохіна (1,000 дол.), В. Сливного (1,000 дол.), О. Марченка (1,000 дол.) і О. Власенка (1,000 дол.). Завдяки фондові матері важкопоранених рядових Володимира Лесніченка і Андрія Тимошенка змогли відвідати своїх синів в далекому шпиталі в Заґребі у Хорватії (їм було виділено з фонду гроші на дорогу і проживання протягом кількох діб у Заґребі 1,320 дол.)

Постійне представництво України при ООН хотіло б висловити від імени Уряду української держави, сімей загиблих вояків, поранених вояків і від себе щиру подяку всім, хто відгукнувся, зробив внески до фонду. Земний уклін від родин полеглих і від поранених.

Внески склали:

4,000 дол. — Federal Credit Union „Self Reliance" New York;
по 250 дол. — Saint Michael Orthodox Church, Borys Halahan;
по 100 дол. — Alex and Luba Labunka, Alex Kapustynsky, Theodor Zalucky, Roman Moroz, Oleh Mazur, Zenon Stromeckyj, M. Pastuszenko, D. and M.Stachiv, Edward Rokisky, Mr. and Mrs. B. Turczeniuk;
по 75 дол. — J. and L. Olijnyk;
по 50 дол. — Teodosij Zazula, M. Szypula, Alexander Hanas, Paul Pankiw, Holy Cross War Veterans, Mr. and Mrs. Baczynsky, Anna Yancich, Ada Kulyk, Joseph Wybaczynsky, Anna Kebako;
по 30 дол. — Helen A. Petryshyn, Theodor Trusevich, Lydia Chajkowsky, M. and M. Yakubovsky;
по 25 дол. — J. M. Bukachevsky, Dmytro Melnyk, Simon Gerun, Irene Dzedzyk, Michael Dymicky, Eugene Fylypowycz, Stanley Bertcuk, Justyna Sztokalo, Oleh Sklepovych, Jerry Kuc, Jerry and Oresta Nestor, Eustis Kutchta, L. and R. Kuzyk, K. and M. Halesky, E. and D. Zarsky, Z. and J. Derhak, John Zuk;
по 20 дол. — R. Baranowskyj, Rochester Ukrainian FCU, Olga Pavlyshyn, Daria O. Budnyj, Peter Karpiw, Martin Solonynka, Sydir and Marta Jaros, Thomas Olesiw, George Fat, Maria Smishkewych, Wasyl Romanciw, P. and O. Bajko, Eugene N. Steckew, Stefan and S. Pokora, Nina Mychalewich, Wasyl Dawidowich, J. and A. Hoobchak, Maria Husak, Zenon Maslowsky;
по 15 дол. — M. and S. Edynak, Michael Dub, Maria Sobko;
по 10 дол. — Helen Tyckyj, Roman Tratch, Martha Kramarchuk, Maksym Wasyluk, John Teleshefsky ,Olha Sereda, M.T. Cherneskey, V. Senezhak, Gather Kernyczny, S. Humeniuk;
по 5 дол. — Gloria Edynak, Stephen Rudash, Iwan Zinczenko.

Конто і адреса „Самопомочі" в Ню Йорку:
Self-Reliance (NY) Federal Credit Union, 108 Second Ave., New York, N.Y. 10003; Account No 18054 (Ukrainian Battalion Fund)

Б. ГУДИМА
В. о. постійного представника України при ООН

Добрій пам'яті мгра І. Геврика

Св. п. Іван Геврик

Не хочеться вірити, що вже минув рік з гаком, як у суботу, 22-го травня 1993 року, на 76-му році трудолюбивого життя відійшов у вічність після короткої недуги мгр Іван Геврик, головний директор УНСоюзу для Канади.

Як би ми хотіли, щоб ця жахлива вістка про його смерть була неправдивою, а тільки сном! Ніхто не хотів вірити у смерть покійного. Таж він як головний директор УНС для Канади приїхав 14-го травня до Америки, щоб узяти участь в річних нарадах Головного Уряду УНСоюзу на Союзівці. Приїхавши до своєї доні Марусі, яка мешкає в тій околиці, повідомив про приїзд і ми домовилися про негайну зустріч, щоб подружньому обговорити справи Союзу та Центрального Комітету Товариства „Дрогобиччина". Під час розмови він запевнив, що чується добре і пропонував разом поїхати у Дрогобич. На жаль, невмолима смерть, не зважаючи на його сильну фізичну будову, забрала життя людини, яка мала ще так багато добрих плянів.

Покійний мгр І. Геврик народився в Дрогобичі, там закінчив народну і середню школу. Від юних літ займався спортом, був членом студентського Т-ва „Підгір'я" в якому був спортовим референтом, а згодом і головою. Був також членом спортового Т-ва „Ватра", членом кредитового банку та кредитової спілки „Зоря", членом споживчої кооперативи „Будучність", а опісля її управителем.

Улюблений Дрогобич покинув Іван перед наступом московських орд 1944 року, виїхавши до Німеччини. Студіював політичні науки в університеті у Подєбрадах, а пізніше змінив плян і почав студії на фармацевтичному факультеті в Мюнхені. Після трьох років у тому університеті закінчив студії з титулом маґістра.

Поза студіями був активним у студентському спортовому клюбі УССК в Мюнхені. Там був співзасновником спортового клюбу в таборі „Орлик" в Берґтесґадені. Був членом комітету студентського З'їзду Европи, який відбувся 1947 року в Берґтесґадені, де зустрів свою майбутню дружину, дрогобичанку Стефанію.

Повінчавшись, молоде подружжя переїхало 1951 року до Канади і поселилося в Вінніпеґу, де Іван негайно включився в організаційне життя громади. Став членом УНСоюзу в 445-му Відділі, членом УНО та ряду інших суспільно-громадських, спортових та політичних установ. Був головою Відділу КУК, членом Наукового Товариства ім. Тараса Шевченка, головою ветеранських організацій, членом фундації ім. Т. Шевченка в Канаді для видання документальної праці про голод і нищення культурних надбань в Україні. Був заступником голови контрольної комісії СКВУ, головою Контрольної комісії БУКК, також одним із шести членів Центрального Комітету будови пам'ятника Т. Шевченкові біля Вінніпезького парляменту.

В 1963 році за віддану працю для культурно-освітніх цілей був проголошений Громадянином Дня у Вінніпезі, а в 1983 році за працю для української громади, як провідний член численних організацій і провідний член УНСоюзу був нагороджений Шевченківською медалею на Конгресі КУК.

Покійний Іван працював не лише на громадській ниві, але, як вже було сказано, він був членом УНСоюзу і для Союзу присвятив поважну частину свого життя, а головно для 445-го Відділу ім. Тараса Шевченка, для якого віддав 40 років безперебійної праці, зорганізувавши понад 500 нових членів. Ту віддану працю Івана союзова громада високо оцінила. Доказом служить, що вже 1966 року під час 26-ої Конвенції УНСоюзу в Чикаґо був обраний на члена Контрольної комісії Союзу, а відтак протягом 20 років був головою цієї комісії. А по смерті сен. Павла Юзика від 1-го жовтня 1986 року заслужено був обраний на головного директора УН Союзу на Канаду і на тому пості смерть забрала невтомного трудівника Івана. Належить згадати, що покійний понад 25 років був головою Округи Вінніпеґу й околиці. Також 20 років належав до престижевого Клюбу „Заслужених Союзовців". За ту віддану працю для розбудови Союзу та пропаґування його доброго імені, він був нагороджений багато разів почесними плякетами, золотою відзнакою першого редактора „Свободи" Григорія Грушки, одержав золотий годинник та інші відзначення.

В липні 1992 року заходом громадського комітету Віддіпеґу влаштовано маґістрові Геврикові та його дружині Стефанії ювілейний бенкет з приводу 75-річчя з дня його народження, 55-річчя громадянської праці і 45-річчя подружнього життя. Понад 200 осіб гостей, родина та приятелі прибули, щоб вшанувати суспільно- громадського, союзового та політичного діяча.

Присутній на бенкеті митрополит УКЦ Високопреосвященний Максим передав для покійного Івана особливе апостольське благословення від Святішого Папи Івана Павла ІІ-го та почесну грамоту від митрополії. При тому він у своєму слові сказав що Іван Геврих — це заслужений діяч численних організацій, і де б він не був, завжди старається чесно і совісно завершити намічені пляни. Він всюди має відвагу висловити свою думку для добра справи. Святі слова Владики, бо покійний Іван не раз і не два в дискусіях під час нарад Головного Уряду, чи Союзових Конвенцій мав відвагу відверто сказати свою думку-опінію. Присутній на бенкеті головний секретар Володимир Сохан вручив ювілятові від УНСоюзу почесну таблицю за його великі заслуги для УН Союзу.

Горе навістило родину Гевриків, коли 1978 року трагічно згинув у автомобілевій катастрофі улюблений син Марко - Любомир, в якому батько бачив організаційні таланти та сподівання, що єдиний син з часом займе батькове місце в громаді.

Покійний Іван залишив у смутку дорогу дружину Стефанію з якою прожив 47 років, доні Марусю з чоловіком Левком і Лідію з чоловіком Матеєм та внуків Марка, Христину і Вікторію.

Нехай вільна земля Канади буде Тобі легкою, Іване, а пам'ять про тебе позістане назвжди між нами, союзовцями та дрогобичанами.

Степан Гавриш

Боротьба...

(Закінчення зі стор. 2)

Америці. Треба годитись, коли ця група висуне свої постуляти. А вони виносяться щораз відважніше.

Ось у Чикаґо шуму наробив протест чорних кандидатів на сержантів поліції. Про підвищення у ранзі досі вирішував вислід письмового іспиту. А що тільки п'ять кандидатів з „меншин" склали цей іспит успішно, посипались звинувачення про расову дискримінацію. Голосною була справа у Конґресі про расову дискримінацію при виконуванні вироків кари смерти, вимога накладати таку кару у пропорції до кількости чорного населення. Ця вітка населення ЗСА перемогла колись у десеґреґації шкіл, що довело до катастрофи шкільництва у великих містах, а в результаті до зниження рівня цілої освітньої системи.

А вже до апогею дійшло потурання „вулиці" у судовому процесі проти ідола тієї вулиці, звинуваченого у вбивстві своєї жінки і її приятеля. На суді дається змогу „золотолентим" адвокатам підважити достовірність усіх доказів прокуратури, щоб заздалегідь упевнити цю бойову силу, що лава присяглих знайде досить підстав застосувати принцип „виправданого сумніву". Звинувачений вийде ще більшим героєм і жертвою расистських тенденцій. *

Боснія, Руанда, Лос Анджелес — це ланки того самого феномену: зудару культур і цивілізацій як джерело кривавих конфліктів на переломі століть. Носії европейської цивілізації намагаються ділитися своїми культурними досягненнями з відсталими народами, головно Африки, але це даремні зусилля. Зокрема відомий „казан для перетоплювання" культур і рас виявляє серйозні тріщини, не згадуючи вже про те, що пересаджування демократії серед племен Африки зазнало краху. Війни за культурні вартості, як хрестоносні походи, 30-літня війна у Німеччині, знаходять продовження у нинішніх конфліктах, які розгорнулися у Боснії, Руанді.

Ось такі прогнози проф. С. Гантінґтона, які дійсність починає підтверджувати. Вони можуть деякою мірою стосуватися і України. Їй загрожує не Росія-держава, а культурна Росія. Зудар між західньою Україною, щодо культури европейською, і східньою, пересяклою московщиною. Дав би Бог, щоб цей духовий конфлікт якось вигладився.

Минулими стежками...

(Закінчення зі стор. 2)

Також хочу згадати про моїх товаришів зі шкільної лавки, яких пам'ятаю до сьогодні, а саме: Славко Хруцький (волиняк з Луцька), мій дуже близький приятель, який мав багаточленну родину і я часто ходив до них грати в круглі (на маленькому подвір'ї), і нас у школі називали „Друцкі-Любецкі" (польський політик XIX ст.), бо ми всюди разом трималися (Славка замордувало німецьке ґестапо); брати Мирослав і Роман Кісілевські, з яких старший Мирослав був пізніше дивізійником і згинув у битві під Бродами, а молодший Роман — „крілик" з уваги на довгі вуха — сьогодні лікар у Ню Джерзі; Славко Хронов'ят, незабутній воротар нашої гімназійної футбольної дружини, в клясі дуже неспокійний хлопець, а пізніше перебував, як інженер, в Америці, де й помер; Мирон Голюка, один з найкращих учнів, під час війни був у німецькому вермахті і згинув на східньому фронті коло Харкова (його молодший брат Ґеник був у 1950-их роках визначним футболістом нашої нюйоркської дружини УСК); Зеньо Єзерський, пізніше перебував у Клівленді, О., де й помер; Яримович (не пам'ятаю його ім'я), був довший час хоровим диригентом у Чикаґо, Ілл.; Славко Филипів був у Дивізії „Галичина", а пізніше перебував у Дітройті, де був інженером і також хоровим диригентом (помер там же); Зеньо Коновка, незабутній клясний комедіянт за большевицьких часів, також дивізійник, живе в Баффало, Н. Й.; Славко Хомин (син нашого о. катехита, згаданого раніше), також дивізійник, сьогодні живе в Ґрацу, Австрія. Крім цього згадаю такі прізвища: Гуменний (пропав безвісти), Прийма (мав одну коротшу ногу), Хруник, Марковський (багато старший від над усіх).

Усе минуло... Наші молоді роки вже не вернуться. Багато з нас учнів з-перед 50-ти років уже відійшли у вічність. Одначе наука наших учителів-виховників таки, на мою думку, не пішла намарне і ми, що ще живі, можемо передавати наш довголітній досвід грядучим поколінням.

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ
РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого найдорожчого МУЖА

бл. п.

д-ра

ОЛЕКСАНДРА НИЧКИ

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з
ПАНАХИДОЮ

в четвер 8-го вересня 1994 р.
в церкві св. Володимира у Ґлен Спей Н.Й.

Дружина Іванна з дітьми та внуком.

Ділимося сумною вісткою,
що 28-го серпня 1994 р. на 80-му році
життя відійшла у вічність

бл. п.

ЛЮБОМИРА САВИЦЬКА з дому СОКІЛ

ПАНАХИДА за упокій душі покійної буде відправлена у похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку у вівторок, 30-го серпня о год. 7:30 вечора.

ПОХОРОН з церкви св. Юра 31-го серпня о год. 9:30 ранку на цвинтар св. Духа у Гемптонбурґу, Н. Й.

Залишила у глибокому смутку:
чоловіка — АНТОНА
брата — в Україні та
близьку і дальшу родину.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

В ПЕРШУ БЕЗМЕЖНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність

св. п.

ОСИПА СТАРОСТЯКА

2-го вересня 1994 року
буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

о год. 6-ій вечора

в церкві св. Юра, Ню Йорк.

Про молитви за нашого дорогого просять:
дружина — МАРІЯ та
діти і внуки.

ПОДЯКА

Складаємо сердечну подяку всім,
що відвідали нашу найдорожчу
ДРУЖИНУ, МАМУ, БАБУСЮ й СЕСТРУ

бл. п.

МАРІЮ з ДОБРОВОЛЬСЬКИХ ГЛАДИЛОВИЧ

у лікарні, а коли з Божої волі відійшла у Вічність, молилися за упокій її душі, висловлювали усно й у листах співчуття в нашому великому смутку і 6-го липня 1994 року відпровадили її в останню дорогу.

Щиро дякуємо о. Володимирові Віттові за відвідання хворої покійної в лікарні з Найсвятішими Тайнами і за Молебень за її здоров'я, за Панахиду в похоронному заведенні й за похоронні відправи в церкві й на цвинтарі.

Всім, що прислали квіти або замість квітів склали пожертви на Суспільну Службу Українців Монтреалю (540 дол.), на Пласт у Монтреалі (530 дол.), на Фундацію о. Йосафата Жана в Монтреалі (200 дол.), на Фонд „Дітям Чорнобиля при Пластовій станиці в Торонто (25 дол.), на висилку журналу „Патріярхат" в Україну (40 ам. дол.) і на Фонд будови єпископської катедри в Дрогобичі (25 ам. дол.)

Пластунам Дарієнові Головці, Маркові Конанцеві й Юрієві Роньшеві за участь у Панахиді в одностроях з пластовим прапором.

Володимирові Возняковi за заупокійну Службу Божу в сороковий день після смерті покійної.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Адольф Гладилович з родиною.

Ділимося сумною і болючою вісткою
з рідними та знайомими, що ранком
28-го серпня 1994 р. заснула в Бозі
на 81-му році життя наша найдорожча
незабутня ДРУЖИНА, МАТИ І БАБУСЯ

бл. п.

ЯРОСЛАВА ПІХУРКО

нар. в Завидчах Радехівщина, Україна.

Покійна довголітня та визначна учителька Рідної Школи у Львові в таборах переміщених осіб в Карльсфельді і Міттенвальді та школі українознавства в Пармі, Огайо.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться у вівторок 30-го серпня 1994 р. в похоронному заведенні Колодій—Лазута, а опісля в катедрі св. Йосафата в Пармі та на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Горем прибиті:
муж — МИКОЛА
дочка — ОРИСЯ ЗАДОЙНА з мужем МИРОНОМ і дітьми МАРКІЯНОМ, ТАТІЯНОЮ І ДАНИЛКОМ
син — д-р БОГДАН з дружиною ХРИСТИНОЮ і дітьми АДРІЯНОМ, ЛЕСЕЮ І АНДРІЙКОМ
та ближча і дальша родина в ЗСА, Канаді й Україні.

Ділимося сумною і болючою вісткою
з родиною, приятелями і знайомими,
що в середу, 17-го серпня 1994 року
по короткій тяжкій недузі відійшов
від нас у Вічність на 96-му році життя
наш дорогий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО І ПРАДІДО

бл. п.

ІВАН ДАНИЛОВИЧ

колишній український Січовий Стрілець.

ПОХОРОН відбувся в суботу 20-го серпня 1994 року з похоронного заведення Музики до собору свв. Володимира і Ольги, а опісля на цвинтар св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Щира і сердечна подяка настоятелеві собору свв. Володимира і Ольги о. Іванові Кровицеві за постійні відвідини хворого у шпиталі, за молитви і похоронні відправи.

Дякуємо о. Миронові Панчукові, о. Михайлові Кузьмі, о.Миколі Косарчинові і о. Андрієві Друлітові за участь у похоронних відправах.

Щира подяка усім, що взяли участь у похоронних відправах, за щирі вислови співчуття та за численні квіти.

У глибокому смутку:
дружина — СОФІЯ
донька — ТЕТЯНА РЕЙНАРОВИЧ з мужем д-ром ОЛЕКСАНДРОМ
син — СЕВЕРИН
внука — МАРУСЯ СЕМЧИШИН з мужем ОЛЕСЕМ та донькою АНДРЕЙКОЮ
шваґри — ОСИП І МАРІЯ ВАСЬКІВ та — ВОЛОДИМИР [illegible] з дружиною ОЛЕЮ
добрі друзі — д-р ЮРКОВИЧ з [illegible] МАРІЄЮ і
родина в ЗСА і Україні.

Помер св. п. І. Кінтер

В середу, 27-го липня 1994 року в Торонто по тяжкій недузі відійшов у вічність, проживши 75 років, св. п. Іван Кінтер. Залишив горем прибиту дружину Анастасію, дочку Олесю з чоловіком, внучку Корін і дальшу велику родину в Україні, численних друзів і приятелів в Америці та Канаді.

Іван Кінтер народився 26-го червня 1919 року в селі Княжнич Івано-Франківської области в Україні. Вже в молодому віці вступив в ряди Спілки Поступової Молоді, став членом спортового товариства „Просвіти" та прихильником Організації Українських Націоналістів. Коли наближався фронт, а разом з ним вдруге прихід большевицького режиму, знаючи, що буде переслідуваний, 22-го липня 1944 року залишає свою рідну батьківщину і зі своєю дружиною Анастазією виїжджають до Німеччини.

Нелегко приходилось їм пережити повоєнний час в таборах втікачів. В 1949 році еміґрують до Америки і поселюються в Чикаго. Тут вступив до суспільно-громадської Організації Державного Відродження України. У 1974 році переселюються до Канади, до Торонто. Щоб не стояти осторонь організаційного українського життя, вступив до ветеранської організації Українська Стрілецька Громада в системі УНО. Належав до громади при церкві св. Покрови в Торонто.

У своєму заповіті зложив пожертви на добродійні цілі: Світовий Конгрес Українців 100 дол., на дім Опіки для старших в Торонто 100 дол., Поміч Україні 150 дол., Могилянська Академія в Києві 150 дол., цвинтар св. Володимира в Оквіллі 100 дол., Інститут св. Володимира в Торонто 150 дол., Видавництво „Новий Шлях" 100 дол., Фонд дітей Жертв Чорнобиля 100 дол., Українська Стрілецька Громада 100 дол.

Панахиди за упокій душі покійного відбулися в четвер і п'ятницю, 28—29-го липня, похоронні Богослужби в церкві св. Покрови відслужили отець парох М. Стасів і о. Й. Жила. Похований на українському цвинтарі св. Володимира в Оквіллі. Молебень і запечатання гробу довершив о. Й. Жила. Прощальне слово над свіжою могилою сказав Ф. Цимбалюк, а співом „Чуєш, брате мій" закінчено похоронні обряди.

Тризна відбулася в ресторані „Караван". Молитву проказав В. Чопик, а про життєвий шлях св. п. Івана сказав Ф. Цимбалюк. Дочка Олеся в імені родини подякувала за участь в похоронних обрядах та за вислови співчуття.

А грудка землі з рідної батьківщини на домовину і канадська земля нехай будуть йому легкими.

Н.Н.

ҐАЗЕТА „ВОЛЛ СТРІТ ДЖОРНАЛ" повідомила про зменшення дефіциту державного бюджету З'єднаних Стейтів. Незалежний ревізійний відділ Конґресу після своєї чергової аналізи висловив надію, що до кінця цього року бюджетний дефіцит країни складе 202 біл. дол., а в наступному році зменшиться до 162 біл. дол., що дорівнює 2.3 відсотка від валового продукту ЗСА. Якщо ці передбачення здійсняться, то в 1995 році бюджетний дефіцит опуститься до рекордово низького рівня за весь час після 1979 року. Експерти Білого Дому, однак, роблять більш стримані прогнози, кажучи, що в 1995 році дефіцит державного бюджету не опуститься нижче 220.1 біл. дол.

РЕСПУБЛІКАНЕЦЬ ВІЛЛІЯМ БЕННЕТ, який був секретарем Департаменту освіти в Адміністрації Роналда Реґена, автор дуже відомої „Книги про доблесть", присв'яченої аналізі знецінення моральних вартостей у З'єднаних Стейтах, повідомив, що не має наміру висувати свою кандидатуру на президента у майбутніх виборах. На думку більшости спостерігачів, цей крок В. Беннета полегшить шлях до Білого Дому для Джека Кемпа, секретаря Департаменту житлового будівництва в Адміністрації Джорджа Буша. В.Беннет і Д. Кемп створили консервативну організацію „За сильну Америку" і дотепер обидва вважалися найбільш ймовірними кандидатами на президента від Республіканської партії.

ТЕНІС НА СОЮЗІВЦІ

Ю. Граб і Ю. Грабець здобули першенство у подвійній грі

Фіналісти в групі мішаних пар (зліва): І. Луків, К. Питляр, Ю. Грабець (вручив нагороди Союзівки) С. Сосяк і В. Попель.

Фіналісти в групі чоловіків (зліва): Ю. Попель, І. Луків, Ю. Грабець і Ю. Граб.

Союзівка. — Юрій Грабець і Юрій Граб здобули цього року перше місце у подвійній грі в групі чоловіків.

В турнірі, що відбувся в суботу і неділю 6-го і 7-го серпня, взяло участь дев'ять пар в групах чоловіків і мішаних пар.

У фіналі чоловічої групи пара Граб-Грабець перемогли Юрія Попеля і Ігоря Луківа вислідом 6:2, 6:2. У півфіналах Граб—Грабець елімінували Володимира Дзівака і Йосипа Кандія вислідом 6:2, 6:2, а Попель —Луків Степана Сосяка і Анатолія Питляра 7:5, 4:6, 6:2. Третє місце здобули В. Дзівак і Й. Кандій

У групі мішаних пар перше місце здобули Віра Попель і Степан Сосяк, перемагаючи у фіналі Куку Питляр і Ігоря Луківа вислідом 6:4, 6:4.

Турніром проводили Юрій Грабець і Юрій Попель.

Збори Громадської Фундації

Загальні збори Української Громадської Культурної Фундації відбулися 21-го липня ц.р. в залі церкви св. Івана Хрестителя в Виппані, Н.Дж. Збори відкрив голова фундації Григорій Буняк, виголошуючи при тому коротке вступне слово. На голову Президії був вибраний Мирон Биц, а секретарем Тереня Ракоча. Збори велися за загально практикованим порядком.

Першим звітував Г. Буняк, зі звіту можна було довідатися, що в часі однорічної каденції повіту Морис оглянено кілька проєктів, котрі були на продаж. По аналізі на засіданнях екзекутиви комітету з різних причин були відхилені. Щойно останньо припадково знайдений проєкт викликав велике зацікавлення екзекутиви, широкого кола місцевих громадян та різних установ і організацій. Про цей проєкт Г. Буняк широкого звіту не давав, пояснивши, що в порядку нарад є окрема точка про новий будинок. Борис Мицьо дав звіт від Контрольної комісії, подавши до відома, що екзекутива за останній час зібрала 18,700 дол., з чого 9,500 дол. видано на завдаток нового проєкту. На сьогоднішній день касове конто становить 9,200 дол. Голова Контрольної комісії ствердив, що ціла управа працювала узгоднено і запропонував уділення абсолюторію. Це було прийнято одноголосно. Відтак голова Номінаційної комісії Михайло Козюпа представив листу кандидатів до екзекутиви, до котрої ввійшли слідуючі особи: Г. Буняк, Богдан Поритко, Христина Демидович, Ігор Раковський, Михайло Козюпа, Зенон Семанишин, Мирон Ниц, Ярослав Куземчак, Василь Гнатів, Володимир Козак, Зенон Броцький і Антін Біланич. Листа була прийнята одноголосно.

Щодо нового будинку вив'язалася жива дискусія. На всі запити вичерпно відповідали дотеперішній голова Григорій Буняк і ведучий зборами Мирон Биц, котрий, між іншим, був першим ініціятором придбання того проєкту і добре з ним ознайомлений. Проєкт має адресу: 32 S. Джефферсон ровд, Виппані, Н. Дж., дуже близько від української католицької церкви Івана Хрестителя. Основна частина будинку — це великий магазин: 15 стіп довгий, 56 стіп широкий і 28 стіп високий, злучений з триповерховим будинком, в котрім є 12 кімнат. Крім того, при самій Джефферсон ровд є ще хата з вісьмома кімнатами, майже готова до ужитку. Тією хатою вже зацікавилася одна з українських установ. Усе це стоїть на 2.5-акровій площі. Великим плюсом є те, що тут дуже близько схрещуються автостради. До автостради ч. 287 є це цілої півмилі, звідти догідна сполука до ч. 80 ч. 46 та ч. 24. Джефферсон ровд перехрещує дорогу ч. 10. Загальні збори цей проєкт схвалили і доручили нововибраній екзекутиві полагоджувати формальності купівлі.

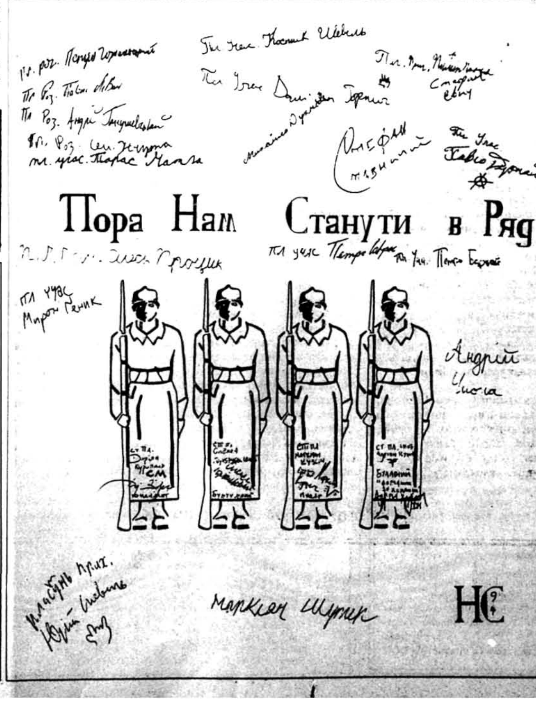
Дня 28-го липня відбулося перше засідання нововибраної екзекутиви, вирішено кілька важливих справ. З-поміж членів управи вибрано на голову Михайла Козюпу, заступником — Григорія Буняка, секретаря — Богдана Поритка, а скарбника — Зенона Семанишина. Створено рівнож кілька комісій — статутову, бюджетову, архітектурного плянування, контактів і публікацій, і найважливішу комісію, до котрої ввійшли майже всі члени екзекутиви, а саме Комісію збирання фондів.

Тут я хочу запевнити всіх зацікавлених тією справою, що в нашій екзекутиві і усіх разом узятих комісіях є досить кваліфікованих людей, котрі здатні полагодити усі справи у зв'язку з купном. Ми всі є свідомі того, що без фінансового вкладу, котрий сподіємось дістати від окремих громадян, наших установ і організацій, всі наміри будуть даремні. Акт купна хочемо сперти на базі уділів (т. зв. „шерів"). Статутова і публікаційна комісії готують декларації, котрі будуть роздаватися усім бажаючим громадянам. Надіємося, що повернете з вашими чеками.

Знаємо про те, що багато громадян не вірять в успіх завердення того проєкту. І тут згадується давній випадок. В 1926 році нечисленний гурток наших громадян в Виппані збудував першу церкву і залю. 1948 року збудовано церкву, котра стоїть по сьогодні, а першу церковцю замінено на кухню. Для кого наші попередники будували цю церкву? Для себе самих і для наступних поколінь, і я б дуже хотів, щоб кожний із нас, котрий мешкає тут вже довший час, поставив собі питання: що ми зробили в нашій громаді для наших молодших та майбутніх поколінь? Якщо взяти до уваги наставлення маленького гуртка людей до побудови церкви, то справа пропорціяльно була важча, ніж теперішнє купно запланованого проекту. Багато громадської енергії теж спрямовується на допомогу Україні, але якщо ми не подбаємо про втримання наших власних громадських установ, громада легко може загубитись.

Якщо хтось хоче мати точніші інформації, подаємо число тел.: (908) 878-7137, або (201) 644-0549. Грошеві датки можна безпосередньо пересилати на конто ч. 6666 при установі „Самопоміч", її адреса: 734 Sandford Ave., Newark, N.J. 07106.

Антін Біланич

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ОДЕСА. — Міністер юстиції України Василь Онопенко провів тут нараду суддів та працівників судів, відзначивши, що Одеса входить до першої десятки областей з високим рівнем зволікання з розглядм судових справ. Після нарад він зустрівся з журналістами і сказав, що суддів повинен призначати Президент, оскільки залежність суддів від місцевих органів влади унеможливлює боротьбу з організованою злочинністю.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКЕ. — Найбільше занепокоєння сьогодні викликає зріст корупції серед урядових осіб різних рівнів і майже у всіх без вийнятку сферах, в тому числі серед працівників правоохоронних органів. За словами представника Служби Безпеки України Івана Войтовича, по закінченні слідства і суду інформація про ці злочини буде опублікована.

СИМФЕРОПІЛЬ. — Тут з'явився один з найбагатших власників на території колишнього СССР. Ним стало акціонерне товариство закритого типу „Ялта-Курорт". Контрольний пакет акцій, що становить 60 відсотків, належить двом організаціям — „Укрпрофздравниці" і Федерації Незалежних Профспілок Криму. У власність нового акціонерного товариства передано пансіонати „Кастрополь" і „Місхор"; сенаторії „Айпетрі", „Золотий пляж", „Україна", ім. Кірова, ім. Куйбишева, „Енергетик", „Запоріжжя", „Орлине гніздо", „Київ", „Буревісник", „Ясна поляна", „Лівадія", „Севастопіль"; будинки відпочинку „Волга" і „Зоря"; допоміжні господарства Алупки з парками, пляжами та пам'ятниками. Загалом понад 30 санаторно-курортних закладів Ялтинська Міська Рада передала акціонерному товариству за символічну ціну. Наприклад, спальний корпус у „Місхорі" оцінений на 30 міл. карбованців. Крім того, акціонерне товариство „Ялта-Курорт" звільнене від початкового внеску оплати за землю, що становить близько 40 біл. карбованців. Колективам санаторій виділено 17,000 акцій, а Федерації Незалежних Профспілок — 351,899 акцій.